

V I Lenin

Sovjetmaktens framgångar och svårigheter

Just nu, då vi har lyckats återupprätta den revolutionära internationalen, Kommunistiska internationalen, då rörelsens sovjetform av sig själv har blivit både det teoretiska och praktiska programmet för hela Tredje internationalen, just nu då detta utförts är det på sin plats att erinra om sovjeternas allmänna utveckling. Vad är sovjeterna? Vilken betydelse har denna form, som har skapats av massorna och inte uppfunnits av någon enskild person?

Det tycks mig, att även de uppgifter vi, proletariatet som erövrat makten, står inför, kan bedömas riktigt enbart ur denna synvinkel. Det gäller också frågan om hur vi sökt fullgöra och hur vi fullgjort dessa uppgifter under det senaste året, då vi redan hade proletariatets diktatur i Ryssland.

Enbart i ljuset av sovjeternas allmänna roll, av deras allmänna betydelse, av deras plats i den världshistoriska utvecklingen, är det möjligt att förstå vilken situation vi befunnit oss i, varför vi måste handla som vi gjorde och inte annorlunda och hur vi, när vi ser tillbaka, måste pröva ifall de steg vi tog var riktiga eller oriktiga.

Vi har nu dubbelt så stort behov av sådana allmänna, vidare eller mer långtgående synpunkter, därför att partifolket i Ryssland får stå ut med mycket, se fel och brister och känna sig otillfredsställda med sitt arbete på grund av att det praktiska fullgörandet av brådskande, löpande, aktuella, dagliga förvaltningsuppgifter, som har varit och fortfarande är sovjetmyndigheternas lott, ofta avleder och avtrubbar uppmärksamheten, tvingar oss att trots alla ansträngningar – här går det inte att göra något åt de förhållanden under vilka man arbetar – ägna alltför stor uppmärksamhet åt små detaljer i förvaltningen och tappa bort hela den proletära diktaturens allmänna utvecklingsgång i världsmåttstock, dess utveckling genom sovjetmakten eller rättare sagt genom sovjetrörelsen, genom de proletära massornas famlande inom sovjeterna – något som vi alla upplevt och glömt – och genom försöket att genomföra diktaturen inom sovjeterna.

Det är sådana svårigheter vi mött och det är sådana allmänna uppgifter som vi enligt min åsikt måste söka uppmärksamma för att såvitt möjligt frigöra oss själva en smula från de administrativa småsaker, som tynger var och en som sysslar med praktiskt sovjetarbete, och för att begripa vilket stort steg vi, såsom en avdelning i den proletära världssarmén, har kvar att ta.

En fullständig och definitiv seger i världsmåttstock kan inte nås enbart i Ryssland; den blir möjlig först då proletariatet segrar i alla någotsånär avancerade länder eller i varje fall i några av de största avancerade länderna. Först då kommer vi absolut säkert att kunna säga, att proletariatets sak har segrat, att vårt första mål – att störta kapitalismen – har nåtts.

Vi har nått detta mål i ett land och detta har ställt oss inför ytterligare en uppgift. När sovjetmakten upprättats, när bourgeoisin störtats i ett land, så är nästa uppgift att föra kampen i internationell måttstock, på ett annat plan, den proletära statens kamp mitt uppe bland kapitalistiska stater.

Detta är en fullständigt ny och utomordentligt svår situation.

Men när bourgeoisins makt störtats, blir å andra sidan huvuduppgiften att organisera uppbyggnadsarbetet.

De gula socialisterna som har samlats i Bern och nu ämnar lyckliggöra oss med ett besök av förnäma utlänningar, är särskilt förtjusta i att slänga omkring sig fraser som att ”bolsjevikerna tror på våldets allmakt”. Denna fras visar endast, att de som använder den är personer, som i den revolutionära kampens hetta, när de helt krossas av bourgeoisins våld – se på vad som försiggår i Tyskland – är oförmögna att lära sitt eget proletariat det nödvändiga våldets taktik.

Under vissa förhållanden är våld både nödvändigt och nyttigt, men det finns också förhållanden, då våld inte kan ge några resultat. Det har dock förekommit exempel på att inte alla lärt sig denna skillnad, och därför måste detta diskuteras. I oktober resulterade våldet – sovjetmaktens störtande av bourgeoisin, den gamla regeringens fall, den revolutionära våldet – i en strålende framgång.

Varför? Jo, för det första därför att massorna var organiserade i sovjeter och för det andra därför att fienden – bourgeoisin – under den långa politiska perioden från februari till oktober underminerats, undergrävts och uppluckrats som ett isflak i vårfloden och redan saknade all inre kraft. Jämförd exempelvis med den nuvarande revolutionära rörelsen i Tyskland gav oss rörelsen i oktober så lätt en fullständig, strålände seger för det revolutionära våldet.

Kan man förutsätta att en sådan väg, en sådan kampform, en sådan lätt seger för revolutionärt våld är möjlig om dessa förhållanden inte existerar?

Det vore ett mycket stort misstag att göra det. Och ju större de under vissa förhållanden vunna revolutionära segrarna är, desto oftare uppstår faran, att vi låter oss förledas av dessa segrar och inte tänker kallt, lugnt och uppmärksamt på vilka förhållanden det var som möjliggjorde detta.

När vi så att säga slet Kerenskij's regering och Miljukov's koalitionsministär i stycken, tvingade dem att ständigt möblera om i regeringen och nödgade dem att företa ideliga ministerbyten från höger till vänster och från vänster till höger, nedifrån och upp och uppifrån och ned, så visade det sig att hur de än satte sig så dög de inte till musiker,¹ och så flög de iväg som ejderdun.

Har denna situation någon likhet med det som nu blivit vår praktiska uppgift beträffande världsimperialismen? Naturligtvis inte.

Det var därför som frågan om Brestfreden vållade sådana svårigheter inom utrikespolitiken. Rörelsens masskaraktär hjälpte oss att övervinna dem.

Men vad var orsaken till de fel, som föranledde en del kamrater att tro, att vi begick ett oerhört brott? Också nu finns det enstaka kufar, som förstår sig på att hantera pennan och som inbillar sig, att de är någonting, har erfarenheter, kan lära andra osv och som än idag försäkrar att detta var en kompromiss med den tyska imperialismen.

Ja, vi gjorde samma kompromiss när vi ”kompromissade” med tsaren genom att inträda i den avskryvda, reaktionära duman och undergräva den inifrån.

Kunde vi räkna med att störta världsimperialismen enbart med våld innan proletariatet nått det nödvändiga utvecklingsstadiet i dessa imperialistiska länder?

Om frågan ställs på detta sätt och som marxister har vi ständigt lärt, att den måste ställas så och enbart så – skulle våldspolitik här vara fullständigt absurd och vansinnig och innebära att man inte alls förstår under vilka förhållanden våldspolitik kan bli framgångsrik.

Nu ser vi detta. Vi har vunnit större erfarenheter.

Medan vi under Brestfredens tid måste samla kraft och under de största svårigheter lägga grunden till en ny armé, Röda armén, i ett land som var mer ruinerat och utpinat av kriget än något annat land i världen, medan vi under första hälften och början av andra hälften av 1918 sten för sten lade grunden till den verkligt socialistiska Röda armén, undergrävdes och försvagades de andra ländernas imperialism av inre upplösning och växande missnöje.

Och det revolutionära våldet segrade i Tyskland, då många månaders allt starkare kamp hade undergrävt imperialismen i detta land, och detsamma upprepas nu i viss utsträckning – i viss utsträckning men inte helt – i ententeländerna.

En amerikan, som följt händelserna i de västeuropeiska länderna mycket uppmärksamt, direkt och helt utan förutfattade meningar, sade nyligen till mig: ”Frankrike kommer otvivelaktigt att drabbas av en väldig besvikelse, illusionernas sammanbrott; fransmännen matas med löften – det är ni som segrat, säger man till dem.” Bourgeoisin utnyttjar hela det franska folkets gamla patriotiska känslor, vreden över hur de krossades på 70-talet, raseriet över hur landet avfolkades och förblödde under de fyra krigsåren, över hur uttröttat det är – allt detta utnyttjar bourgeoisin för att föra in dessa känslor i chauvinistiska banor: ”Vi har besegrat tyskarna, vi kommer att få fickorna fulla och vi får ta igen oss.” Men den nyktra amerikanen, som ser affärsmässigt på saker och ting, säger: ”Tysken kommer inte att betala, för han har inget att betala med.”

¹ Här åsyftas Ivan Krylovs fabel Kvartett. – Red

Just därför matar man det franska folket med löften och sagor om att freden och den slutgiltiga segern kommer när som helst. Men fred innebär sammanbrott för alla förhoppningar om att kunna kravla sig upp ur blodiga träsket åtminstone med livet någotsånär i behåll, med brutna armar och ben, men vid liv. Det går inte att kravla sig upp ur denna fred under det gamla kapitalistiska systemet, därför att kriget har staplat upp en sådan lavin av kapitalistiska skulder, en sådan massa av förödelse i hela den kapitalistiska världen att det inte går att kravla sig upp utan att röja undan själva lavinen.

Även de som inte är revolutionärer, som inte tror på revolutionen utan fruktar den, diskuterar den i alla fall teoretiskt och kommer genom händelseutvecklingen, genom det imperialistiska krigets följder att förstå, att det inte finns någon annan utväg än revolution.

Jag upprepar, att jag blev särskilt förvånad över amerikanens affärsmässiga bedömning av situationen. Som affärsman sysslar han naturligtvis inte med klasskampsteorin och tror uppriktigt att den är nonsens men han är intresserad av miljoner och miljarder och eftersom han är räknekunnig frågar han: kommer de att betala eller inte? Och han svarar återigen utifrån en rent saklig affärsmässig beräkning: ”De har inget att betala med! Man kommer inte ens att få 20 kopek av en rubel!”

Det är i en sådan situation vi i alla ententeländer kan iaktta en djup och överallt förekommande jäsning, framdriven av arbetarnas sympati för sovjetformen.

En folkmassa i Paris exempelvis är kanske känsligare än en folkförsamling i något annat land, därför att folket där har gått igenom en god skola och genomfört en rad revolutioner, och den mycket lyhörda folkmassan, som inte tillåter en talare att slå an en falsk ton, avbryter där nu den som vågar säga något mot bolsjevismen. Men bara för några månader sedan gick det inte att inför en folkmassa i Paris ens säga så mycket som ett ord till förmån för bolsjevismen utan att möta hånfulla inpass från samma folkskara.

I Paris har bourgeoisin emellertid satt in hela sitt för lögn, förtal och bedrägeri anpassade system mot bolsjevismen. Men vi vet redan vad detta betyder, ty vi bolsjeviker fick 1917 uppleva hetsen från hela den borgerliga pressen. Herrar borgare i vårt land misstog sig en smula och överdrev, eftersom de trodde att de skulle kunna snärja bolsjevikerna i lögn- och förtalsnätet; ja de överdrev och slog så till den grad över i sina attacker att de gav oss gratisreklam och fick de mest efterblivna arbetarna att säga sig själva: ”Ifall kapitalisterna skäller sådant på bolsjevikerna, så visar det, att bolsjevikerna vet hur man skall slåss mot kapitalisterna!”

Det är därför den politik vi måste föra under Brestfreden – den mest brutala, våldsamma och förödmjukande freden – visade sig vara den enda rätta politiken.

Jag tror, att det är nyttigt att nu än en gång erinra om denna politik, då en liknande situation håller på att uppstå gentemot ententeländerna, ty de är alla lika besatta av en rasande önskan att vältra över sina skulder, sitt elände och sin ruin på Ryssland, att plundra och slå ned Ryssland för att avleda de egna arbetande massornas växande missnöje.

Ser man nyktert på saker och ting, måste vi säga oss mycket klart, ifall vi inte vill lura oss själva och andra – och detta är en skadlig sysselsättning för en revolutionär – vi måste säga, att ententen är militärt starkare än vi. Men om vi ser på det hela i dess utveckling, så kan vi alldeles bestämt och med övertygelse, som inte bara är baserad på våra revolutionära åsikter utan också på våra erfarenheter, säga att ententeländerna inte kommer att vara starka länge; de står inför en väldig omsvängning i sina massors stämningar.

De har matat både de franska och de brittiska arbetarna med löften: ”Vi skall slutplundra hela världen och då får du nog att äta.” Så skriker hela den borgerliga pressen och bankar in detta i huvudet på de utvecklade massorna.

Om några månader kommer de förmodligen att sluta fred, ifall de inte råkar i luven på varandra dessförinnan, vilket det finns en hel rad mycket allvarliga tecken på. Men om de lyckas sluta fred, utan att flyga i luven och strupen på varandra, så kommer denna fred att bli början till ett omedelbart sammanbrott, emedan dessa ofantliga skulder inte kan betalas och ingenting göras åt den förfärliga ruineringsen, när veteproduktionen

Frankrike sjunkit till mindre än hälften medan svälten knacker på dörren överallt och produktivkrafterna ödelagts: de är oförmögna att göra någonting åt detta.

Ser vi nyktert på saker och ting, så måste det erkännas, att det sätt att bedöma saker och ting, som visade sig vara så riktigt vid bedömningen av den ryska revolutionen, med varje dag som går också stärker övertygelsen om att världsrevolutionen kommer. Vi vet, att de strömmar som kommer att föra med sig ententens isflak – ententens, kapitalismens, imperialismens isflak – håller på att bli allt starkare med varje dag.

Å ena sidan är ententeländerna starkare än vi, å andra sidan kan de under inga omständigheter klara sig någon längre tid på grund av sitt inre läge.

Detta läge ger upphov till komplicerade uppgifter inom den internationella politiken: uppgifter som vi förmodligen och rentav sannolikt måste gripa oss an med under de närmaste dagarna och som jag är otillräckligt informerad om i alla deras enskildheter men som jag helst skulle vilja tala om, så att ni, kamrater, får en klar och åskådlig bild av erfarenheterna av folkkommissarietrådets arbete, av arbetet inom utrikespolitiken.

Brestfreden är vår väsentligaste erfarenhet. Detta är det väsentligaste resultatet av folkkommissarietrådets utrikespolitik. Vi var tvungna att dra ut på tiden, retirera, manövrera och underteckna den mest förödmjukande fred för att därigenom få möjlighet att lägga grunden till en ny socialistisk armé. Och grunden lade vi, medan vår en gång starke och allsmäktige motståndare redan blivit kraftlös.

Även i hela världen går utvecklingen i samma riktning och detta är den viktigaste och grundläggande lärdom, som vi måste inpräglade så fast som möjligt och söka förstå så klart som möjligt för att undvika misstag i de mycket komplicerade, mycket svåra och mycket invecklade frågor inom utrikespolitiken, som folkkommissariernas råd, centrala exekutivkommittén och överhuvudtaget hela sovjetmakten kan ställas inför vilken dag som helst.

Därmed skall jag avsluta frågan om utrikespolitiken och övergå till några andra mycket viktiga frågor.

Kamrater, vad beträffar den militära verksamheten, så hade vi ingen armé i februari och mars 1918, för ett år sedan. Vi hade kanske tio miljoner väpnade arbetare och bönder, vilka utgjorde den gamla armén, som befann sig i fullständigt upplösningstillstånd och var helt beredd och besluten att desertera, fly och lämna allt i sticket kosta vad det kosta ville.

Detta betraktades då som uteslutande en rysk företeelse. Man trodde, att ryssarna med den för dem utmärkande otåligheten eller bristen på organisation inte skulle hålla ut medan tyskarna skulle göra det.

Det sade man till oss. Och nu ser vi, att några månader gått och precis samma sak inträffat med organisationen i den tyska armén, som stod omätligt mycket högre än vår ifråga om kultur, teknik, disciplin, beträffande mänskliga betingelser för sjuka och sårade, beträffande permissioner osv. De mest kultiverade och disciplinerade massorna uthärdade inte slakten, den mångåriga slakten och det inträdde en period av absolut sönderfall, i vilken också den avancerade tyska armén bröt samman.

Det finns uppenbarligen en gräns inte bara för Ryssland utan också för alla andra länder. Gränsen är olika för olika länder, men det finns en gräns, utöver den kan det inte föras krig för kapitalisternas intressen. Det ser vi idag.

Den tyska imperialismen har fullständigt avslöjat sig som den rövare den var. Det viktigaste är, att både i Amerika och i Frankrike, i dessa lovprisade demokratier (om demokratier babblar förrädarna mot socialismen, mensjevikerna och socialistrevolutionärerna, dessa olycksaliga personer som kallar sig socialister), i dessa avancerade demokratier i världen, i dessa republiker blir imperialismen fräckare för varje dag och avslöjas vilddjur, som är rovgirigare än någon annanstans. De plundrar världen, bekämpar varandra och beväpnar sig mot varandra. Längre går det inte att dölja detta. Detta gick att dölja, då kriget rasade som värst. Men detta förgår, freden närmar sig och det är just i dessa demokratier som massorna ser, trots alla lögnerna de intalas, att kriget har lett till ett nytt röveri. Den mest demokratiska republik är inget annat än en förklädnad för den mest brutale och cyniske rövare, som är redo att ruinera hundratals miljoner människor för att betala skulderna, dvs betala herrarnas

imperialister, kapitalister för att de i nåder tillät arbetarna att skära halsen av varandra. För varje dag som går blir detta klarare för massorna.

Det är denna situation som möjliggör sådana politiska uttalanden som en artikel, skriven av en militär observatör i den rikaste och politiskt mest erfarna bourgeoisins tidning, i den brittiska Times, en artikel som värdesätter händelserna med följande ord: ”I hela världen är arméerna i upplösning och det finns blott ett enda land, där en armé byggs upp, och detta land är Ryssland.”

Det är ett faktum som bourgeoisin, som militärt är långt starkare än den sovjetiska bolsjevismen, är nödgad att erkänna. Och med detta faktum går vi till en bedömning av vad vi utträttat i sovjetarbetet under detta år.

Vi har lyckats åstadkomma en vändning: i stället för en armé på 10 miljoner man, som jämt och ständigt befann sig på flykt, som inte uthärdade krigets fasor och som förstod att detta krig var brottsligt, började vi att det ena hundratusentalen efter det andra bygga upp en socialistisk armé, som vet vad den kämpar för och är redo att göra större offer och underkasta sig större umbäranden än under tsarismen. Detta därför att den vet, att den kämpar för sin egen sak, sin egen jord, sin makt i fabriker, att den försvarar det arbetande folkets makt och att de arbetande människorna i andra länder håller på att vakna upp, även om det sker långsamt och med svårighet.

Detta är den situation, som är karakteristisk för sovjetmaktens ettåriga erfarenhet.

Kriget är otroligt svårt för Sovjetryssland, kriget är otroligt svårt för ett folk, som i fyra år utsattes för det imperialistiska krigets fasor. Kriget är en otrolig börda för Sovjetryssland. Men nu erkänner även våra starka fiender, att deras arméer befinner sig i upplösningstillstånd, medan vår armé byggs upp. Ty för första gången i historien byggs en armé upp på nära kontakt, oupplöslig kontakt, man kan säga en oupplöslig sammansmältning mellan sovjeterna och armén. Sovjeterna förenar alla arbetande och utsugna och armén byggs upp enligt det socialistiska försvarets och medvetenhetens principer.

En preussisk monark på 1700-talet gjorde en gång en förnuftig anmärkning: ”Om våra soldater begrep varför vi för krig, så vore det omöjligt att föra ett enda krig.” Den gamle preussiske monarken var inte dum. Men vi är nu beredda att säga, då vi jämför vår situation med denne monarks: vi kan föra krig därför att massorna vet vad de kämpar för och därför att de vill kämpa trots de exempellösa bördorna – jag upprepar att krigsbördorna nu är större än under tsarismen. De vet att de bringar dessa oerhörda, otroligt svåra offer, emedan de försvarar sin socialistiska sak och kämpar tillsammans med de arbetare i andra länder, som ”befinner sig i upplösning” och har börjat förstå vår situation.

Det finns dumbommar, som gassar om röd militarism. De är politiska svindlare, som låtsas tro på dessa dumheter och som slänger ur sig dylika beskyllningar till höger och vänster, varvid de för den skull använder sin advokatskicklighet till att uppfinna falska argument och strö sand i ögonen på massorna. Både mensjevikerna och socialistrevolutionärerna skriker: ”Titta, i stället för socialism ger man er röd militarism!”

Vilket ”förskräckligt” brott! Hela världens imperialister kastade sig över Ryska republiken för att kväva den och vi började skapa en armé som för första gången i historien vet varför den kämpar och varför den bringar offer och som framgångsrikt gör motstånd mot en numerärt överlägsen fiende och därigenom med varje månads motstånd i enastående grad för världsrevolutionen närmare - och detta fördöms som röd militarism!

Jag upprepar: detta är antingen dumbommar, på vilka ingen politisk bedömning kan tillämpas, eller politiska svindlare.

Alla vet att detta krig påtvingades oss; i början av 1918 avslutade vi det gamla kriget och började inte något nytt. Alla vet, att vitgardisterna kunde angripa oss i väst, i syd och i öst endast på grund av biståndet från ententen, som strödde ut miljoner till höger och vänster. De avancerade länderna samlade in och överlämnade till vitgardisterna oerhörda mängder av utrustning och krigsmateriel, som blivit över från det imperialistiska kriget, ty herrar miljonärer och miljardärer vet, att deras öde avgörs här, att det är här de kommer att gå under, ifall de inte ofördröjligen krossar oss.

Den socialistiska republiken gör enastående ansträngningar, den bringar offer och vinner segrar. Om man nu, efter ett års inbördeskrig, kastar en blick på kartan och jämför vad Sovjetryssland var i mars

1918 och i juli 1918, då de tyska imperialisterna i väst stod längs Brestfredens linje och Ukraina var under de tyska imperialisternas ok, då de av fransmännen och britterna köpta tjeckoslovakerna i öst härskade till Kazan och Simbirsk, med vad Sovjetryssland är idag, så ser man att vi blivit oerhört mycket större, att vi vunnit väldiga segrar.

I denna situation kan endast de smutsigaste och nedrigaste politiska svindlare använda starka ord och beskylla oss för röd militarism.

I historien har det inte förekommit några revolutioner, där man efter makterövringen kunnat lägga ner vapnen och vila på lagrarna. Den som tror att sådana revolutioner är tänkbara är inte alls någon revolutionär utan i stället den värste fiende till arbetarklassen. Det har inte förekommit en enda revolution, inte ens en andra rangens revolution, inte ens en borgerlig revolution, där det endast varit fråga om att flytta över makten från en besittande minoritet till en annan minoritet. Vi känner till exempel! Xxx Den franska revolutionen, som de gamla makterna drog i fält mot i början av 1800-talet för att krossa den, kallas den stora just därför att den förmådde resa de breda massorna till försvar av sina vinningar; dessa massor stod emot hela världen och det är en av dess stora förtjänster.

Revolutioner utsätts för de allvarligaste prövningar i praktiken, i kampens eld. Om du är förtryckt och utsugen och tänker på att kasta av dig utsugarnas makt, om du beslutat att föra denna sak till slut, så måste du veta, att du blir tvungen att uthärda en anstormning från all världens utsugare. Om du är redo att bjuda motstånd mot denna anstormning och bringa nya offer för att hålla ut i kampen, så är du en revolutionär; om inte blir du krossad.

Alla revolutioners historia har ställt frågan på detta vis.

Den verkliga prövningen för vår revolution är att vi i ett efterblivet land förmådde ta makten tidigare än andra, upprätta den sovjetiska styrelseformen, de arbetandes och utsugnas makt. Kommer vi att förmå att behålla den åtminstone tills massorna i andra länder börjar röra på sig? Om vi inte förmår att bringa nya offer och hålla oss kvar, så kommer man att säga, att revolutionen var historiskt sett oberättigad. De till tänderna beväpnade demokraterna i de civiliserade länderna fruktar dock att det i någon fri republik med en befolkning på 100 miljoner, i stil med Amerika, skall dyka upp något hundratal bolsjeviker. Bolsjevismen är så smittsam! Och det visar sig vara alltför svårt för demokraterna att bekämpa ett hundratal emigranter från det svältande, ruinerade Ryssland, vilka skulle kunna börja tala om bolsjevismen! Massorna sympatiserar med oss! För bourgeoisin finns det bara en räddning och det är att så länge svärdet inte fallit ur dess hand, så länge den har kanoner, rikta dessa kanoner mot Sovjetryssland och krossa det på några månader, därför att det sedan inte kan krossas av någonting. Det är det läge vi befinner oss i, det är detta som bestämmer folkkommissariérådets militära politik under detta år. Och det är därför vi, när vi pekar på fakta, på resultaten, har rätt att säga, att vi består prövningen enbart därför att arbetarna och bönderna, ehuru de är oerhört utmattade av kriget, är i färd med att skapa en ny armé under ännu svårare förhållanden och ådagalägger nytt hjältemod.

Detta är i korthet resultaten av sovjetmaktens politik på det militära området. Och här skall jag tillåta mig att säga ytterligare några ord om en punkt där militärpolitiken delvis sammanfaller med politiken i andra frågor, med den ekonomiska politiken. Jag avser de militära specialisterna.

Ni känner sannolikt till vilka tvister denna fråga framkallat, hur ofta kamrater som tillhör de mest hängivna och övertygade bolsjevikiska kommunisterna häftigt protesterat mot att vi vid uppbyggnaden av den socialistiska Röda armén har använt gamla militära experter, tsaristiska generaler och officerare, som har besudlat sig genom att tjäna tsarismen och ibland också genom blodiga massakrar på arbetare och bönder.

Motsättningen är iögonfallande, oviljan uppstår här så att säga av sig själv. Hur kan en socialistisk armé byggas upp med hjälp av tsaristiska experter?

Det har visat sig, att vi har byggt upp en armé just på detta sätt. Och om vi tänker på den uppgift, som här fallit på vår lott, är det inte svårt att förstå att detta är det enda sätt vi kunde bygga upp den på. Detta är inte bara en militär angelägenhet, denna uppgift har vi ställts inför på alla områden av folkets liv och folkhushållningen.

De gamla utopiska socialisterna föreställde sig, att socialismen kunde byggas upp av ett annat slags människor, att de först skulle fostra goda, rena, utmärkt skolade människor och att dessa skulle bygga upp socialismen. Vi har alltid drivit med detta och sagt, att detta innebar att leka med dockor, att det var socialism som tidsfördriv för unga damer, men inte allvarligt syftande politik.

Vi vill bygga upp socialism med hjälp av människor som växt upp under kapitalismen, som fördärvats och demoraliserats av den men som också stålsatts till kamp av den. Det finns proletärer som är så härdade att de kan utstå tusen gånger större umbäranden än någon armé. Det finns tiotals miljoner förtryckta bönder, okunniga och isolerade från varandra men i stånd att sluta upp kring proletariatet i kampen, ifall proletariatet följer en klok taktik. Och sedan finns det vetenskapliga och tekniska experter som alla är helt genomsyrade av borgerlig världsåskådning, det finns militäre experter som fostrats under borgerliga förhållanden, om dessa förhållanden bara var borgerliga skulle det inte vara så illa, men det fanns också förhållanden präglade av godsägarvälde, feodalism. Vad ekonomin beträffar, så rekryterades alla agronomer, ingenjörer och lärare från den besittande klassen; de föll inte ned från himlen! Varken under tsar Nikolaus eller under den republikanske presidenten Wilson kunde den egendomslöse proletären vid maskinen och bonden vid tröplogen få universitetsutbildning. Vetenskap och teknik är till för de rika, för de besittande. Under kapitalismen är kulturen tillgänglig bara för en minoritet. Men vi måste bygga upp socialismen av denna kultur, vi har inget annat material. Vi vill bygga upp socialismen omedelbart och ögonblickligen av det material, som kapitalismen lämnat oss från en dag till en annan, men inte med hjälp av människor som kommer att dras upp i drivhus, ifall man skall roa sig med denna amsaga. Vi har borgerliga specialister och ingenting annat. Vi har inga andra tegelstenar att bygga med. Socialismen måste segra och vi socialister och kommunister måste i handling bevisa, att vi kan bygga upp socialism av dessa tegelstenar, av detta material, att vi kan bygga upp ett socialistiskt samhälle med hjälp av proletärer, som åtnjutit kultur i en försvinnande liten omfattning, och med hjälp av borgerliga specialister.

Och om ni inte bygger upp det kommunistiska samhället av detta material, så är ni tomma frasmakare och pratkvagnar.

Så har världskapitalismens historiska kvarlåtenskap ställt frågan! Det är den svårighet vi konkret ställdes inför, då vi tog makten, då vi fick sovjetapparaten!

Detta är bara halva uppgiften, men det är den större hälften. Sovjetapparaten innebär, att de arbetande människor är så förenade, att de kan krossa kapitalismen genom tyngden i sin massförening. Massorna gjorde också detta. Men av krossad kapitalism blir man inte mätt. Man måste ta all kultur, som kapitalismen lämnat efter sig, och bygga upp socialismen av den. Man måste ta all vetenskap, teknik, kunskap och konst. Utan detta kan vi inte bygga upp det kommunistiska samhällets liv. Men denna vetenskap, teknik och konst finns i experternas händer och huvuden.

Detta är uppgiften på alla områden, en uppgift med inneboende motsättningar liksom hela kapitalismen, en mycket svår, men genomförbar uppgift. Vi kan inte vänta cirka tjugo år tills vi fostrat rena kommunistiska experter, den första generationen kommunister utan vank och lyte. Nej, ursäkta, vi måste organisera allt detta nu, inte om tjugo år, utan om två månader så att vi kan bekämpa bourgeoisin, den borgerliga vetenskapen och tekniken i hela världen. Här måste vi segra. Det är svårt att genom vår masstyngd förmå de borgerliga experterna att tjäna oss, men det går. Och om vi gör det, så kommer vi att segra.

När kamrat Trotskij nyligen informerade mig om att vi har flera tiotusental officerare i vårt militära departement, så fick jag en konkret föreställning om vari hemligheten med att utnyttja vår fiende ligger: hur man skall förmå dem som är motståndare till kommunismen att bygga upp den, att bygga upp kommunism av tegelstenar, som kapitalisterna valt ut mot oss! Några andra tegelstenar har vi inte! Och därför måste vi förmå de borgerliga experterna att under proletariatets ledning uppföra vår byggnad av dessa tegelstenar. Det är detta som är svårt, men detta är garantin för seger!

På denna väg, som är ny och svår, har naturligtvis åtskilliga misstag begåtts; på denna väg har åtskilliga nederlag väntat oss. Alla vet att ett visst antal av specialisterna systematiskt har bedragit oss. Bland experterna på fabrikena, inom jordbruket och förvaltningen möter vi vid varje steg en hätsk inställning till uppgiften, ett avsiktligt sabotage.

Vi vet att allt detta innebär väldiga svårigheter och att de inte kan övervinnas enbart med våld ... Vi är naturligtvis inte motståndare till våld. Vi gör oss lustiga över dem som är negativa till proletarietets diktatur, vi skrattar åt dem och säger, att de är dumbommar som inte kan förstå att antingen måste proletarietets diktatur eller bourgeoisins diktatur råda. Den som säger något annat är antingen en idiot eller också är han så politiskt okunnig, att man måste skämmas över att släppa in honom på ett möte och ännu mer upp i en talarstol. Det enda alternativet är antingen våldet mot Liebknecht och Luxemburg, mordet på de bästa arbetarledarna, eller undertryckandet av utsugarna med våld; och den som drömmer om en medelväg är vår värste och farligaste motståndare. Så står frågan för närvarande. När vi talar om hur experterna skall användas, måste vi således beakta lärdomen av sovjetpolitiken under året. Under detta år har vi krossat och besegrat utsugarna och vi måste nu lösa uppgiften att använda de borgerliga specialisterna. Här kan man inte, jag upprepar det, utträtta något enbart med våld. Som komplement till våld, efter det segerrika våldet, fordras här organisationen, disciplinen och den moraliska styrkan hos det segerrika proletarietet, som ställer alla borgerliga specialister under sig och drar in dem i sitt arbete!

Somliga kommer att säga, att Lenin rekommenderar moralisk påverkan i stället för våld! Men det är dumt att föreställa sig att man enbart med våld kan lösa frågan om att organisera en ny vetenskap och teknik för att bygga upp ett kommunistiskt samhälle. Det är nonsens! Som parti, som människor som lärt sig en del under detta år av sovjetarbete kommer vi inte att hemfalla åt denna dumhet och kommer att varna massorna för den. Uppgiften att utnyttja det borgerliga, kapitalistiska samhällets hela apparat kräver inte bara segerrikt våld utan dessutom organisation, disciplin, kamratlig disciplin bland massorna, organisation av proletär påverkan på hela den övriga befolkningen, skapande av ett nytt förhållande bland massorna, där den borgerlige specialisten ser, att han inte har någon utväg, att det inte går att återvända till det gamla samhället och att han kan utföra sitt arbete endast tillsammans med kommunisterna, som arbetar vid hans sida, leder massorna, åtnjuter massornas absoluta förtroende och arbetar på att den borgerliga vetenskapens och teknikens frukter, frukterna av civilisationens tusenåriga utveckling inte skall komma en liten klick av människor tillgodo, människor som använder detta för att framhäva och berika sig, utan skall komma bokstavligen talat alla arbetande människor tillgodo.

Det är en oerhört svår uppgift, som det krävs tiotals år för att helt lösa! Men för att lösa den måste det skapas en sådan kraft, en sådan disciplin, en kamratlig disciplin, en sovjetisk disciplin, en proletär disciplin, som inte bara skulle krossa bourgeoisins kontrarevolutionärer utan också innesluta dem helt, underordna dem under vår vilja och tvinga dem att följa våra banor, att tjäna vår sak.

Jag upprepar att vi möter denna uppgift varje dag i det militära uppbyggnadsarbetet, i det ekonomiska uppbyggnadsarbetet, i varje folkhushållningsråds arbete, i varje fabrikskommittés och i varje nationaliserad fabriks arbete. Det gick knappast en vecka detta år utan att vi i folkkommissariernas råd diskuterade och löste denna fråga på ett eller annat sätt, i en eller annan form. Och jag är säker på att det inte fanns en enda fabrikskommitté i Ryssland, inte en enda jordbrukskommun, inte ett enda statsjordbruk, inte en enda distriktsjordavdelning, som inte ställdes inför denna fråga tiotals gånger under det gångna årets sovjetarbete.

Det är detta som gör uppgiften så svår men också så tacksam. Det är detta som vi måste utföra nu, dagen efter det att det proletära upprorets styrka krossat utsugarna. Vi bröt deras motstånd – detta måste göras. Men detta var inte det enda som måste utträttas. Genom kraften i den nya organisationen, genom det arbetande folkets kamratliga organisation måste vi tvinga dem att tjäna oss, måste vi kurerat dem från deras gamla laster, hindra dem att återgå till sin utsugarpraktik. De har förblivit borgare och innehar poster som befälhavare och stabsofficerare i vår armé, som ingenjörer och agronomer och dessa gamla borgare kallar sig mensjeviker och socialistrevolutionärer. Det spelar ingen roll vad de kallar sig. De är borgare alltigenom, från hjässan till fotabjället, till sin världsåskådning och sina vanor.

Vad skall vi då göra, kasta ut dem? Man kan inte kasta ut hundratusentals! Och om vi gjorde det, skulle vi bara skada oss själva. Vi kan inte bygga upp kommunismen av något annat än av det kapitalismen skapat. Här är det inte fråga om att slänga ut utan att bryta deras motstånd, vaka över dem vid varje steg, inte göra några politiska eftergifter för dem, vilket karaktärslösa personer är

benägna att göra varje minut. Bildade personer hemfaller åt bourgeoisins politik och inflytande därför att de förvärvat hela sin kultur i och från en borgerlig omgivning. Det är därför de snubblar vid varje steg och gör politiska eftergifter för den kontrarevolutionära bourgeoisin.

En kommunist som säger, att han inte får råka i en situation, där han smutsar ner sina händer, att han måste ha rena kommunistiska händer, att han kommer att bygga upp ett kommunistiskt samhälle med rena kommunistiska händer, utan att använda misstänkta kontrarevolutionära borgerliga kooperatörer, är en ren frasmakare, därför att motsatsen är omöjlig och man inte kan låta bli att använda dem.

Uppgiften är nu i praktiken att ta dem, som kapitalismen fostrat mot oss, i vår tjänst, att dagligen ge akt på dem, att med kommunistisk organisation ställa arbetarkommissarier över dem, att dagligen korsa deras kontrarevolutionära anslag och samtidigt lära av dem.

Den konst vi i bästa fall behärskar är agitatorns och propagandistens, en människa som härdats av en fabriksarbetares eller svältande bondes djävulskt närda öde, en konst som lär oss att länge hålla ut, att visa seghet i kampen och detta har hittills räddat oss. Allt detta är nödvändigt men det är inte tillräckligt. Enbart med detta kan vi inte segra. För att segern skall bli fullständig och slutgiltig måste vi dessutom tillägna oss allt som är värdefullt i kapitalismen, tillägna oss all dess vetenskap och kultur.

Hur kan detta tas? Vi måste lära av dem, av våra fiender. Våra avancerade bönder, de medvetna arbetarna på sina fabriker, i distriktsjordavdelningarna måste lära sig av de borgerliga agronomerna, ingenjörerna osv så att de tillägnar sig frukterna av deras kultur.

Den kamp som flammade upp i vårt parti under det gångna året var utomordentligt nyttig i detta avseende. Den gav upphov till åtskilliga skarpa sammanstötningar, men det förekommer ju ingen kamp utan skarpa sammanstötningar. Detta resulterade dock i att vi fick praktiska erfarenheter i en sak som vi aldrig tidigare ställts inför, men utan den går det inte att genomföra kommunism. Jag säger än en gång att det är en svår uppgift att förena den segerrika proletära revolutionen med borgerlig kultur, med borgerlig vetenskap och teknik, som hittills varit några fås egendom. Här beror allt på den organisation och den disciplin som de arbetande massornas avancerade skikt besitter. Om det i Ryssland i spetsen för miljoner nedtryckta, okunniga, till självständigt uppbyggnadsarbete helt oförmögna, i sekler av godsägare förtryckta bönder och vid deras sida inte fanns ett avancerat skikt av stadsarbetare som bönderna förstår, som står dem nära, som åtnjuter deras förtroende, som bonden tror på därför att han liksom de är en arbetande människa, om det inte fanns denna organisation, i stånd att sammansvetsa de arbetande massorna och intala, klargöra och övertyga dem om vikten av uppgiften att tillägna sig hela den borgerliga kulturen, så skulle kommunismens sak vara utsiktslös.

Jag säger inte detta utifrån en abstrakt ståndpunkt utan med utgångspunkt i ett helt års dagliga erfarenheter. Även om dessa erfarenheter omfattar många småsaker, ibland tråkiga och oangenäma, så måste man lära sig att se något djupare bakom dessa småsaker. Man måste förstå att i dessa småsaker i arbetet, i konflikterna mellan en fabrikskommitté och en ingenjör, en rödarmist och en borgerlig officer, en bonde och en borgerlig agronom, att det i dessa konflikter, friktioner och småsaker finns ett omätligt djupare innehåll. Vi har övervunnit fördomen, att dessa borgerliga specialister bör kastas bort. Vi har tagit detta maskineri, det fungerar fortfarande dåligt, vi skall inte göra oss några illusioner i detta avseende: det kör fast titt och tätt, det gör fel i ett, det hamnar titt och tätt i diket och vi drar upp det på nytt – men det har kommit igång och vi kommer att föra in det på rätt väg. På detta sätt och endast på detta sätt kommer vi att ta oss ur det moras av ödeläggelse, förfärliga svårigheter, ruin, förvildning, armod och svält, som kriget drog in oss i och alla länders imperialister söker dra in oss och hålla oss kvar i.

Vi har börjat ta oss ur det, de första stegen har tagits.

Ett års sovjetarbete har lärt oss att klart förstå denna uppgift i varje enskilt fall av arbete på fabriker och bland bönderna och att klara av detta arbete. Detta är sovjetmaktens väldigaste landvinning under året och det har varit värt att använda ett år på det. Vi kommer inte, som vi gjorde i gamla tider, att teoretiskt och i allmänna termer diskutera om de borgerliga specialisternas betydelse och om de proletära organisationernas betydelse, men vid varje steg kommer vi att göra bruk av våra erfarenheter i varje fabrikskommitté och varje jordorganisation. Vi har lagt grunden till Röda armén, vi har en liten grund, vi har nationaliserade företag, där arbetarna förstått sina uppgifter och börjat höja

arbetsproduktiviteten med hjälp av borgerliga specialister, som vid varje steg söker vända tillbaka, medan arbetarnas massorganisationer tvingar dem att gå framåt i takt med sovjetmakten, och detta är sovjetmaktens största landvinning. Detta arbete syns inte, det finns ingen glans i det, det är svårt att uppskatta till sitt rätta värde, men vår rörelses framsteg kommer just till uttryck i att vi från den enkla uppgiften att helt sonika undertrycka utsugarna nått fram till uppgiften att lära oss själva, att lära massorna att bygga kommunismen av kapitalistiska tegelstenar och förmå de kapitalistiska borgerliga specialisterna att arbeta för oss. Endast på denna väg kommer vi att segra. Och nu vet vi att vi verkligen kommer att segra, om vi fortsätter som vi hittills gjort.

Kamrater, jag övergår nu till den sista frågan som jag endast vill belysa i korthet, därför att jag redan talat alltför länge. Jag avser frågan om förhållandet till landsbygden.

Hittills har jag talat om det militära arbetet, om diktaturen och om hur de borgerliga specialisterna skall komma till användning. Nu vill jag tala om en annan stor svårighet i det kommunistiska uppbyggnadsarbetet.

Vad bör göras, om makten övergått till proletariatet i ett land, där stadsproletariatet utgör en minoritet, medan majoriteten är bönder, som är vana att arbeta var och en för sig och är helt genomsyrade av den isolerade hushållningens vanor?

Flertalet av dessa bönder är dock så ruinerade, utarmade och utpinade av godsägarnas och kapitalisternas förtryck, att de gärna bistår proletärererna. När en stadsarbetare någorlunda sakligt, taktfullt och mänskligt, och inte som när någon vill vara boss och därmed väcker berättigat hat, närmar sig en bonde så möter han kamratligt förtroende och fullständigt stöd hos bonden. Det vet vi. Därpå stöder sig sovjetmakten på landsbygden. Den har kunnat hålla sig kvar endast genom det uppriktigaste stöd från det arbetande folkets flertal. Detta stöd har vi fått därför att stadsarbetarna kommit i kontakt med de fattiga på landsbygden på tusentals sätt som vi inte har en aning om.

Statsmakten, som tidigare lade hinder i vägen för detta, gör nu allt för att underlätta det. Endast tack vare detta håller sig sovjetmakten kvar, endast detta garanterar segern.

De väldiga svårigheter jag just påmint om består i att bonden är van vid att arbeta individuellt och fritt sälja sin spannmål. Han tycker att detta är legitimt. Han resonerar så här: hur kan det komma sig att jag, som arbetat för att framställa spannmål som har kostat mig så mycket svett och blod, inte har rätt att sälja den fritt? Bonden tycker att detta är en oförrätt.

Men från Rysslands hela utveckling känner vi till att fri handel innebär att fritt föda kapitalisterna; och att driva fri handel i ett land, som är utpinat av svält, där svältande människor är redo att ge vad som helst, även att sälpa sig till slaveri, för ett stycke bröd, att driva fri handel när landet svälter – det innebär att fritt berika minoriteten och ruinera majoriteten.

Vi måste bevisa, att den primära uppgiften i ett av svält utpinat land är att bistå bönderna; men bistå dem kan man endast genom att förena deras handlingar, genom att förena massorna, ty bönderna är spridda, splittrade och vana att leva och arbeta var för sig.

Det finns inga yttre hinder för att genomföra denna svåra uppgift. Vad som måste göras med våld har gjorts; vi avsvär oss inte våld, ty vi vet att det bland bönderna finns kulaker, som gör aktivt motstånd mot oss och direkt organiserar vitgardistiska revolter. Men detta gäller inte för hela bondemassan. Kulakerna är i minoritet; här gäller det att kämpa och åter kämpa. De måste krossas och vi är i färd med att krossa dem. Men sedan uppgiften att krossa utsugarna på landsbygden framgångsrikt blivit löst uppstår en fråga, som inte kan lösas med våld. På detta område, liksom på alla övriga, kan vi lösa vår uppgift enbart genom massorganisation, genom stadsproletariatets långvariga fostrande inflytande på bönderna.

Kommer vi att lösa denna uppgift? Ja, vi vet detta av erfarenhet, och endast av den anledningen att den väldiga bondemajoriteten litar på arbetarmakten och på basis av detta förtroende för arbetarna kan vi bygga den grundval, som redan påbörjats och som vi måste bygga vidare, men endast genom kamratlig påverkan och disciplin.

Det är den praktiska uppgift vi nu står inför.

När vi skapade fattigbondekommittéerna, när vi sökte genomföra ett varuutbyte med landsbygden var det inte vår strävan att de rika skulle få varor utan först och främst skulle de fattiga få de ringa varukvantiteter, som staden kunde leverera, så att vi genom att hjälpa de fattiga med deras hjälp skulle kunna besebra kulakerna och ta ifrån dem spannmålsöverskotten.

I ett väldigt land med dåliga transportmöjligheter och med utspridda bönder var det en otroligt svår uppgift att lösa uppgiften att försörja befolkningen med bröd och denna uppgift vållade oss de största bekymmer. Jag minns folkkommissarierådets alla sammanträden och måste säga, att det fanns ingen uppgift som sovjetmakten arbetade så ihärdigt med som denna. I vårt land är bönderna oerhört spridda och splittrade. På landsbygden är okunnigheten och vanorna att arbeta individuellt djupare rotade än någon annanstans. Där ser man förbudet mot fri handel med spannmål som en oförrätt och där finns för övrigt naturligtvis politiska skojare, allehanda socialistrevolutionärer och mensjeviker, som viglar upp bönderna och säger till dem: ”Man plundrar er!”

Det finns ju skurkar, som efter ett års sovjetarbete, då för övrigt livsmedelsmyndigheterna bevisat, att vi under de senaste månaderna sänt 42 000 vagnar med varor till landsbygden, men i utbyte endast fått 39 000 vagnar med spannmål, likväl hojtar: ”Bönder, sovjetmakten plundrar er!”

I en tid, då arbetarna i städerna sätter in sina sista krafter – och ingenstades är svälten så förfärlig som i städerna och de distrikt i Ryssland där jordbruk inte bedrivs – i en tid då bönderna tagit all godsägarjord och tillägnat sig spannmålen, i en tid då huvuddelen av bönderna, såsom vi vet, under sovjetmaktens första år arbetat för sig och inte för godsägare och köpmän och nu livnär sig bättre än tidigare, i en tid då befolkningen i landets städer och ickejordbruksdistrikt plägas av svält, då alla kapitalister söker krossa oss genom svält – i denna tid finns det personer, iförda mensjevikkiska, socialistrevolutionära eller andra clownkostymer, som har fräckheten att gasta: ”Man plundrar er!” De är kapitalismens agenter och vi kommer inte och får inte behandla dem annorlunda än som kapitalismens agenter!

I en tid, då sovjetmakten ser hungersnöden som den största svårigheten, är det varje sovjetmedborgares plikt att överlämna alla spannmålsöverskott till de svältande. Det är så klart, uppenbart och begripligt för varje arbetande människa, att ingen kan invända något mot detta. Man måste vara en bedragare, en politisk skojare, för att fördunkla den enkla, klara, uppenbara sanningen, göra den obegriplig eller förvanska den!

Arbetarna i städerna stöder sig på denna sanning. På grund av att denna sanning är så uppenbar, utför de sitt utomordentligt svåra arbete. Hittills har de sagt till fattigbönderna, att de och arbetarna är sovjetmaktens verkliga stöd. För den skull skapades fattigbondekommittéerna, organisationerna för varuutbyte och förpliktades kooperativen att sammansluta hela befolkningen. Alla dekret om åkerbruk, som utfärdats, är genomsyrade av denna huvudtanke. Och i alla upprop till stadsarbetarna har vi sagt: slut er samman med fattigbönderna, annars kan ni inte lösa den viktigaste och svåraste frågan, nämligen frågan om brödet. Och till bonden har vi sagt: antingen sluter du dig samman med stadsarbetarna, och då kommer vi att segra, eller också nappar du på uppmaningar och förmaningar från kapitalisterna och deras tjänare och lakejer i mensjevikkostymer, som intalar dig: ”Låt inte städerna plundra dig, driv handel som du själv vill, den som är rik blir rikare och vad angår det dig om andra dör av hunger.” I så fall kommer du själv att gå under, bli slav åt kapitalisterna och ruinera Sovjetryssland. Endast under kapitalismen resonerade man så här: ”Jag driver handel, jag blir rik, var och en för sig och gud för alla.” Så resonerade kapitalismen och gav upphov till kriget; just därför var arbetarna och bönderna fattiga, medan ett försvinnande litet antal blev miljardärer.

Problemet är hur man skall närma sig bönderna i det praktiska arbetet, hur fattig- och medelbönderna skall organiseras, så att det vid varje steg blir möjligt att bekämpa deras dragning till det gamla, deras försök att vända tillbaka, till den fria handeln, deras ständiga strävan att hushålla ”fritt”. Ordet ”frihet” är ett bra ord. Man möter det vid varje steg: frihet att driva handel, frihet att sälja, sälja sig själv osv. Och det finns mensjeviker och socialistrevolutionärer, skojare, som förvanskar och förvrider detta vackra ord i varje tidning och tal. Men de är alla utan undantag bedragare, kapitalismens skökor, som söker dra folket bakåt.

Kampen mot hungersnöden har slutligen varit huvudföremålet för folkkommissarierådets, liksom försvarsrådets, omsorger och målet för deras handlingar under den senaste tiden, under de senaste månaderna och veckorna.

För oss är hungersnöden särskilt förödande just nu, omedelbart före våren; våren hotar att bli den svåraste perioden för oss. Liksom slutet på vintern, våren och början på sommaren var den svåraste tiden i fjol, så går vi också i år just nu in i en svår period. Nu hyser vitgardisterna, godsägarna och kapitalisterna åter större hopp om att än en gång kunna spela på svälten, eftersom de inte kan krossa sovjetmakten i öppen kamp.

Även de personer, som kallar sig mensjeviker och höger- och vänstersocialistrevolutionärer, har sjunkit så djupt att de i ord förklarar sig vara anhängare av det arbetande folket men när livsmedels-situationen tillspetsas och hungersnöden nalkas spekulerar de i den och viglar upp folkmassorna mot arbetar- och bondemakten. De förstår inte att på samma sätt som vänstersocialist-revolutionären Muravjovs förräderi i fjol på östfronten kostade tiotusentals arbetare och bönder livet i kriget mot vitgardisterna, så är också nu varje sådan politik, varje agitation och spekulation i svälten, som vänstersocialistrevolutionärerna säger sig bedriva till arbetarnas fromma, ingenting annat än en direkt hjälp åt vitgardisterna. Varje sådan agitation kostar ytterligare tusentals offer i kriget mot vitgardisterna. I fjol, då Muravjov begick sitt förräderi, öppnade han närapå hela fronten och vållade oss en hel rad svåra nederlag.

Därför skulle jag främst och huvudsakligen mycket kort vilja beröra de viktigaste fakta.

Även om vår livsmedelssituation, precis som förra våren, åter försämrats, så hoppas vi nu allvarligt på att inte bara övervinna denna svårighet utan också att klara av den bättre än i fjol. Hoppet grundar sig på att situationen blivit avsevärt bättre i öst och syd, och öst och syd är Rysslands främsta kornbodar. Vid en hel rad möten med försvarsrådet och folkkommissarierådet under de senaste dagarna har vi exakt fastställt att cirka 9 miljoner pud spannmål i säckar hopsamlats vid banlinjerna från Kazan till Saratov och vid linjen Volga–Bugulma, från Samara österut, på andra sidan Volga.

Hela den väldiga svårigheten, hela den stora faran ligger i att vårt transportväsen är så illa därav och bristen på ånglok så stor, att vi inte är säkra på att vi kan transportera iväg denna spannmål. Detta har varit vårt största bekymmer i vår verksamhet på sistone och det är därför som vi vidtagit en sådan åtgärd som att inställa, helt stoppa passagerartrafiken från den 18 mars till den 10 april.

Vi vet att detta är hårt. Agitatorer, som hjälper vitgardisterna, kommer att skrika: ”Titta, folket svälter, och nu stoppas passagerartrafiken för att det skall bli omöjligt att ta med sig spannmål.” Sådana agitatorer finns. Men vi säger oss att trots alla svårigheter räknar vi med de hederliga arbetarnas medvetenhet och de kommer att sluta upp bakom oss.

Enligt uppgifter vi fått av specialister kommer stoppet i persontrafiken att frigöra 220 ånglok. Persontågslok är svagare än godstågslok, de kan inte dra så mycket, men vi har beräknat att de under denna tid kan leverera cirka tre och en halv miljon pud. Men om hamstrare och hungriga människor, som reser omkring på egen hand, under denna tid transporterade spannmål individuellt, så skulle de i bästa fall kunna transportera en halv miljon pud. Denna sanning bekräftas av varje erfaren järnvägsman, av var och en som varit på järnvägen bortom Volga och sett hur spannmål lagts upp, ibland direkt på snön. Säckarna med spannmål kan fördärvas, spannmålen är redan dessförinnan fuktig och särskilt svår blir situationen, då vårflo den börjar. Men vi har vidtagit denna svåra åtgärd i övertygelse att sanningen inte kan döljas för de väldiga arbetarmassorna, att vänstersocialistrevolutionärernas agitatorer inte skall lyckas föra bort dem från den rätta vägen och att sanningen kommer att segra.

En så hård åtgärd som stopp för persontrafiken kan ge flera miljoner pud spannmål. Vi måste sopa undan lögnen, förtal och amsagor om att det är skadligt att stoppa persontrafiken och säga, att detta kommer att ge tillräckligt med spannmål med hjälp av arbetare från Petrograd, Moskva och Ivanovo-Voznesensk, som sänds söderut för att skaffa fram spannmål. Jag vill förresten påminna om att ingen enda stad gjort så mycket för att skaffa fram livsmedel som Petrograd; alla de bästa krafterna där är redan i arbete och så måste också arbetarna i andra avancerade städer uppträda.

Den socialistiska revolutionen kan inte genomföras utan arbetarklassen. Den kan inte genomföras ifall arbetarklassen inte samlat tillräckliga krafter för att leda tiotals miljoner utpinade, analfabetiska och splittrade landsbygdsinvånare, som misshandlats av kapitalismen. Och endast avancerade arbetare kan leda dem. Men de bästa krafterna har redan använts, de är överansträngda och uttröttade. De måste ersättas och mellankrafterna och ungdomen måste sättas i rörelse. Det är möjligt att de kommer att

begå misstag, det är ingen olycka bara de är hängivna arbetarklassen och fostrade i den proletära kampen.

Vi har redan vidtagit en rad åtgärder för att sända de bästa krafterna till järnvägslinjen Volga Bugulma. Kamrat Brjuchanov har rest dit tillsammans med en grupp arbetare. Militäravdelningar tillsammans med arbetare har också sänts till andra järnvägslinjer och det finns, jag upprepar det, goda förhoppningar om att vi skall få spannmål. Ett svårt halvår ligger framför oss, men det blir det sista svåra halvåret, emedan vi i stället för en fiende som blir starkare har att göra med en fiende, som befinner sig i upplösningstillstånd, ty sovjetrörelsen växer i alla länder.

Detta är de skäl som gjort att vi efter en ingående diskussion och flerfaldig prövning av beräkningarna förklarat, att ett stopp för persontrafiken gör det möjligt att transportera flera miljoner pud spannmål och att utnyttja de rikaste kornbodarna i öst och syd. Under detta svåra halvår kommer vi att besegra vår huvudfiende, svälten, och dessutom är vi nu bättre lottade än i fjol, därför att vi har förråd.

I fjol nådde tjeckoslovakerna fram till Kazan och Simbirsk. Ukraina befann sig under tyskarnas ok, Krasnov satte med tyska pengar upp trupper vid Don och vi var avskurna från södern. Men nu håller Ukraina på att befrias från de tyska imperialisterna, som ville föra bort 60 miljoner pud spannmål från Ukraina, men totalt bara fört bort 9 miljoner. Och dessutom har de fört ut någonting de inte kan smälta, nämligen bolsjevism. På den har ju de tyska imperialisterna strandat, på den kommer både de franska och de brittiska imperialisterna att stranda, ifall det blir möjligt för dem att avancera längre in i Ryssland.

Vi har nu ett Sovjetukraina. När det gäller att förse oss med spannmål, sätter sovjetregeringen i Ukraina inte priset som en krämare, inte som en spekulant och en bonde som säger: ”En som svälter ger tusen rubel för ett pud. Jag ger fasen i statsmonopolet, bara jag blir rik. Svälter folket, så är det bara bättre, då betalar de mer.” Så resonerar bourgeoisin på landsbygden, så resonerar kulakerna och spekulanterna och de får hjälp av alla som gastar mot spannmålsmonopolet, som är anhängare av handelns ”frihet”, dvs frihet för den rike bonden att berika sig och frihet för arbetaren, som inte får någonting, att svälta ihjäl. Men den ukrainska regeringen har sagt: ”Vår första uppgift är att hjälpa det svältande norr. Ukraina kan inte hålla, ut, om inte det av hungersnöd utpinade norr håller ut. Ukraina kommer att hålla ut och kommer säkert att segra, om det hjälper det svältande norr.”

I Ukraina finns det väldiga spannmålsförråd. Det är omöjligt att transportera allt på en gång. Vi har sänt våra bästa sovjetkrafter till Ukraina och de har redan med en mun rapporterat: ”Spannmålsförråden är enorma, men det går inte att transportera allt med en gång, det finns ingen apparat för det.” Tyskarna har förhärjat Ukraina så till den grad, att ett slags apparat måste byggas upp och det har bara börjat. Där råder fullständigt kaos. Den värsta tiden, de första veckorna i Smolnyj efter Oktoberrevolutionen, då vi kämpade mot förstörelsen, var ingenting mot de svårigheter Ukraina nu upplever. De ukrainska kamraterna klagar bittert över bristen på folk, bristen på krafter att bygga upp sovjetmakten med, att de inte har någon apparat, inget sådant proletärt centrum som Petrograd eller Moskva, ty de ukrainska proletärcentra är i fiendens händer. Kiev är inget proletärt centrum, det av svält utpinade Donetsbäckenet har ännu inte befriats från kosackerna. ”Arbetare i norr, kom till vår hjälp!”, ropar våra ukrainska kamrater.

Och därför säger vi å de ukrainska kamraternas vägnar till arbetarna i Petrograd, om vilka vi vet att de har gett mer än arbetarna i någon annan stad: ”Gör lite till, gör ytterligare en ansträngning!” Vi kan och måste nu hjälpa våra ukrainska kamrater, därför att de har att bygga sovjetmaktens apparat i trakter, som renrakats och ödelagts under lidanden som inte har förekommit någon annanstans!

Vi har diskuterat denna situation i vårt partis centralkommitté och gett instruktioner om att man först skall göra allt för att bygga upp en apparat i Ukraina och ta itu med arbetet när det finns vapen i hand och en apparat och i gengäld för detta erhålla 50 miljoner pud spannmål till den 1 juni.

Jag vill ingalunda försäkra er, att denna uppgift kommer att fullgöras. Vi vet alla, att av alla uppgifter vi åtagit oss har vi inte kunnat fullgöra en enda till utsatt tid. Må så vara att bara en del av denna uppgift blir fullgjord. Men likväl skall ni bestämt veta att den svåra dag, då svälten tilltar alltmer hos oss och då livsmedelsapparaten fungerar för fullt i öst och i syd, kommer det att finnas möjlighet att få snabb hjälp söderifrån och att förbättra vår situation.

Utom Ukraina har vi ytterligare en källa till spannmålsleveranser, och det är Donområdet. Där har Röda arméns segrar redan åstadkommit underverk. För några veckor sedan var vår situation svår vid Don, i kriget mot Krasnov, mot huvudfienden, mot officerarna och kosackerna, som fått miljoner i mutor först av tyskarna och därefter av britterna och fransmännen, som fortsätter att hjälpa dem också nu. Men nu har vi oerhört snabbt erövrat territoriet i området inte bara till Tsaritsyn utan trängt fram ännu längre söderut från Tsaritsyn. Krasnovs och Donområdets kontrarevolutionärer har krossats trots den hjälp de fått av imperialisterna.

Vad innebär då detta? Det innebär att vi nått fram till kol och spannmål, utan vilka vi går under, eftersom järnvägarna och fabrikerna stannar på grund av kolbristen och arbetarna i städerna och överhuvudtaget i ickejordbruksdistrikten lider hungerkval på grund av spannmålsbristen.²

I Donområdet, liksom i Ukraina, finns det väldiga spannmålsförråd. Dessutom kan vi inte säga att det inte finns någon apparat i Donområdet. I varje militärt förband finns det en kommunistisk cell, arbetarkommissarier, grupper av livsmedelsarbetare. Den största svårigheten där är att de båda viktigaste järnvägslinjerna är oanvändbara därför att vitgardisterna sprängde broarna vid reträtten.

Försvarsrådets och folkkommissarierådets senaste sammanträde bevisades av specialister, som tillfrågades om hur material kunde anskaffas för att reparera linjerna och hur åtminstone en av dem kunde repareras. Vid försvarsrådets senaste sammanträde kunde vi förvissa om att tack vare en väldig kraftansträngning hade inte bara materialen anskaffats, utan vi har också försäkringar från kamrater på ort och ställe, att de nästan garanterar oss att de båda linjerna kommer att återställas före vårfloden. Återupptagandet av trafiken på de båda linjerna är kanske lika mycket värt som många segrar över kosackerna och detta gör att vi kan säga: ”Vi måste hålla ut ytterligare några svåra månader, spanna krafterna och få hjälp av arbetarna i Petrograd, Moskva och Ivanovo-Voznesensk.” Förutom öst, varifrån det är svårt att transportera något, förutom Ukraina, där det finns väldiga förråd men ingen apparat, har vi det av Röda armén besegrade Donområdet. Det är därför som vi försiktigt, med nykter beräkning och efter att ha provat allt detta genom flerfaldiga rapporter och meddelanden från ort och ställe och efter att ha lyssnat till specialister på livsmedelsförsörjning och järnvägsväsende säger, att vi har mycket goda grunder för vår övertygelse om att vi inte bara kan hålla ut som i fjol utan att vi också kan förbättra vårt läge betydligt.

Vår fiende inom landet befinner sig i upplösningstillstånd och inte heller den yttre fienden kommer under några omständigheter att kunna hålla sig kvar länge. Kamrater, vi har blivit särskilt övertygade om detta genom vad vi fått höra av utländska kamrater, vilka anlant hit och med vilka vi nyligen gemensamt bildade Kommunistiska internationalen i Moskva. Vid folkmöten i Paris jagas talare som angriper bolsjevismen ner från talarstolen. Ja, segern kommer att bli vår! Imperialisterna kan fortfarande utgjuta tusentals och åter tusentals arbetares blod, mörda Rosa Luxemburg och Karl Liebknecht och hundratals av internationalens bästa företrädare, de kan fylla fängelserna i Storbritannien, Frankrike, Tyskland och Italien med socialister, men det kommer inte att hjälpa dem! Segern kommer att bli vår! Ty trots alla lögner och strömmar av smädelse och smutsigt förtal har arbetarna i alla länder förstått vad sovjeterna, vad sovjetmakten är för något. Och kapitalisterna i alla länder har ingen utväg. Jag upprepar: de kommer att råka i luven på varandra, då de sluter fred. Frankrike är redo att kasta sig över Italien, de kommer inte att dela bytet. Japan rustar sig mot Amerika. De har ålagt folken en exempellös tribut, krigslån på miljarder och åter miljarder. Men överallt är folken uttröttade av kriget, överallt råder brist på livsmedel, industrin står stilla och överallt härskar svält. Ententen, som lovar att hjälpa kontrarevolutionärerna till höger och vänster, kan inte få fram mat åt sina egna länder.

² Vidare följer i stenogrammet en text, som inte togs med i broschyren: ”Röda armén fullgör sin plikt under osedvanligt svåra förhållanden. Samtidigt som alla i hela världen är uttröttade av kriget, har vår armé blivit väl uppbyggd, här kämpar människor, som uthärdar ett omätligt mycket tyngre krig än under tsaren, men gör det därför att det vid sidan av varje militär chef finns en kommissarie ur kommunisternas led – en mycket bra arbetare från Petrograd eller Moskva eller Ivanovo-Voznesensk. I varje militärt förband byggs kommunistiska celler upp, varje stab förvandlas till ett centrum för agitation och propaganda. Arméns hela styrka vilar på en och enbart en sak: på dess mycket fasta kontakt med de bästa arbetarna i Petrograd, Moskva och Ivanovo-Voznesensk. Det är detta som åstadkommit omsvängningen och undret, att det av en armé som flydde så snart den hörde ordet ‘kosack’ skapats en armé, som på några veckor satt sig i besittning av två järnvägslinjer, som är huvudvägarna till spannmål och kol.” – *Red*

Arbetarmassorna i Paris, London och New York har översatt ordet ”sovjet” till sina egna språk, har gjort detta ord begripligt för varje arbetare, ty de vet att den gamla borgerliga republiken inte kan hjälpa deras sak, att endast arbetarmakt kan hjälpa dem.

Sovjetmakten i Ryssland står inför väldiga svårigheter och det beror på att de mest välbeväpnade och starkaste staterna i världen har satt in sin militärmakt mot Ryssland. Trots detta har sovjetmakten i Ryssland förmått vinna sympati, uppmärksamhet och moraliskt stöd hos arbetare i hela världen. Och på basis av dessa uppgifter, utan att det minsta överdriva dem, utan att blunda för att det både i Tyskland och andra länder utgjuts arbetarblod och att många av socialismens bästa ledare ljuter döden efter brutal tortyr – detta vet vi och vi blundar inte för det – hävdar vi att segern, fullständig seger, blir vår, därför att imperialisterna i andra länder har skakats, medan arbetarna håller på att upphöra att vara förgiftade och bedragna. Sovjetmakten har redan vunnit erkännande av hela världens arbetare. Överallt sätter man enbart sitt hopp till upprättande av rådsrätt, till att arbetarna kommer att ta makten.

När arbetarna inser att de förenade arbetarna även i ett outvecklat och efterblivet land, sedan de har tagit makten, har lyckats skapa en makt, som bjuder motstånd mot imperialisterna i hela världen, när de inser, att dessa arbetare förmått att ta ifrån kapitalisterna fabrikerna och överlämna godsägarjorden till bönderna – när denna sanning tränger in i arbetarmassorna i alla länder, så kommer vi än en gång att högt och med full övertygelse kunna säga, att vår seger är säkerställd i världsmåttstock, eftersom bourgeoisin har skakats, inte längre kommer att lyckas bedra arbetarna, ty rådsrörelsen har slagit rot överallt. Liksom vi såg sovjetrepublikens födelse den 25 oktober 1917, liksom vi i dagarna sett Tredje, Kommunistiska internationals födelse i Moskva, så kommer vi snart att få se en internationell rådsrepublik födas. (*Talet avbröts ofta av bifall och långvariga applåder utbröt sedan det avslutats.*)

Jag ber enträget kamraterna i Petrograd att trycka följande som *förord* eller *efterskrift* till mitt tal, även om det sker med den minsta petiten.

Den 17 april

Lenin

Efterskrift

Efter att ha lagt ner en hel del arbete på att korrigera uppteckningen av mitt tal, ser jag mig nödsakad att rikta en enträgen anhållan till alla kamrater, som vill uppteckna mina tal för pressen.

Min anhållan går ut på att de aldrig skall lita på någon stenografisk eller annan uppteckning av mina tal, aldrig jaga efter sådana uppteckningar och aldrig trycka sådana.

I stället för uppteckningar av mina tal bör man, om det är nödvändigt, publicera sammanfattningar av dem. Jag har i tidningarna sett tillfredsställande sammanfattningar av mina tal. Men jag har inte en enda gång sett en någotsånär tillfredsställande uppteckning av mina tal. Jag vill inte åta mig att bedöma vad detta beror på, på att jag talar alltför fort, på att språket är oriktigt upplagt eller på något annat. Men faktum förblir faktum: jag har aldrig någonsin sett en enda tillfredsställande uppteckning av ett tal jag hållit, vare sig den skett stenografiskt eller i annan form.

En god sammanfattning av ett tal är bättre än en dålig uppteckning. Därför anhåller jag, att man aldrig skall låta trycka några uppteckningar av mina tal.

Den 17 april 1919

N Lenin

Publicerat som broschyr, utgiven av arbetar- och rödarmistdeputerades sovjet i Petrograd 1919; efterskriften ffg publicerad 1922 i N Lenins (V Uljanovs) *Samlade verk*, b XIV

VI V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 38, s 41-73